

## Petőfi Sándor: Egressy Gáborhoz

Megénekellek!... de te lész oka,  
Ha énekem tán szabadon nem szárnyal:  
Lerészegítéd szomjas lelkemet  
Művészetednek édes italával.  
Megénekellek... ámbár vakmerőség  
Igy fölhangolni kis nádsípomat.  
Legyen mentségem, hogy amilyen gyöngye,  
Oly szívbül-ömlő tiszta hangot ad.

Gyakran nem érti emberét a kor;  
Nagyot teremt nagy lelke erejébül,  
És ez bukása! népét fölviszi  
Olyan magasra, honnan az leszédül.  
Még jó, ha költőt ér e balszerencse,  
Az ész holt fénye egykor föllobog,  
S feltámadását fogják ünnepelni  
Világosabban látó századok.

Egészen más a színész végzete.  
Lekötve csügg ő egy rövid bilincsen -  
Ez a jelen; csak erre számolhat,  
Mert a jövőhöz semmi köze nincsen.  
Ha a jelennek biztos fövényébe  
Le nem bocsátá híre horgonyát:  
Elmegy nevével az idő hajója,  
És menni fog az örökléten át.

Vakon mért tartja a sors korodat,  
Hogy meg ne értsen? nemzetem művésze!  
Avagy - kivéve egy-kettő talán -  
Méltányolólág, lelkesedve néz-e?  
Születté volna boldogabb hazában,  
Hol érdemeknek kedvezőbb az ég:  
Dicsőségednek fényes ragyogása  
Egy félvilágra elsugárzanék.

Eljönnek ők, és néznek hidegen,  
És tőled egyre csak nagyot kívánnak;  
Nem értik azt ők, mily kis száma van  
A sikerülés remek órájának.  
A költő ír, csak hogyha kedve tartja.

A képiró, ha kedve tartja, fest...  
És a színészt befogják az igába,  
Habár halállal sujtja őt az est.

S mit szóljak arról, aki ellened  
Viseltetik rút, pártos szenvedéllyel?  
Ki koszorúd, mit néhányan fonánk,  
Dühös kezekkel tépné szerteséjjel?  
Oh mert van ilyen, és pedig nem egy van;  
Hogy is ne volna?... magyarok vagyunk,  
A párt, a párt és mindörökké csak párt  
Sok század óta átkos jelszavunk. -

S mindekkorig te el nem csüggédél,  
A zsibbadásnak terhe nem lepett meg,  
Hogy ily kevés, ily kétes bére van  
Sok átvirrasztott, puszta éjjelednek.  
De nem, jutalmad nem fog elmaradni!  
Megtisztuland az érzet és az ész,  
És eljövend a méltánylás idője,  
Midőn mindnyájunknak kedvence lész.

Pest, 1844. augusztus 7.